KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
8. oktober 1997 *

I sag T-229/97 R,

Comité européen des fabricants de sucre (CEFS), Bruxelles, ved solicitor Bernard O'Connor og advokat Bonifacio García Porras, Salamanca, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Arsène Kronshagen, 12, boulevard de la Foire,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved de juridiske konsulenter Jan-Peter Hix og Ignacio Díez Parra, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Direktoratet for Juridiske Anliggender, Den Europæiske Investeringsbank, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved James Macdonald Flett og Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

intervenient,

* Processprog: engelsk.

angående en begæring om udsættelse i henhold til EF-traktatens artikel 185 og 186 af gennemførelsen af artikel 1, litra f), i Rådets forordning (EF) nr. 1188/97 af 25. juni 1997 om fastsættelse for produktionsåret 1997/1998 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, interventionsprisen for råsukker, minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer samt refusionsbeløbet til udligning af lageromkostninger (EFT L 170, s. 3), for så vidt den berører de europæiske sukkerproducenter eller erga omnes, samt om, at der træffes alle øvrige foreløbige forholdsregler, der findes nødvendige,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

De relevante retsregler

1 Denne sag om foreløbige forholdsregler drejer sig om en rådsforordning, der bl.a. har til formål at fastsætte interventionspriser inden for rammerne af Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 177, s. 4, med senere ændringer, herefter »grundforordningen«).

2 I grundforordningens artikel 24 fastsættes for hvert produktionsområde (som i det væsentlige falder sammen med medlemsstaternes respektive områder) en A-basismængde og en B-basismængde, som hver især refererer til et produktionsår.

Medlemsstaterne fordeler deres A- og B-basismængder mellem virksomhederne i form af henholdsvis A- og B-kvoter.

3 Det sukker, der produceres som A-kvoter (A-sukker), og det, der produceres som B-kvoter (B-sukker), er, når det forhandles i Fællesskabet, omfattet af en pris- og afsætningsgaranti takket være en interventionsordning (jf. grundforordningens artikel 9). De priser, som interventionsorganerne anvender, fastsættes hvert år af Rådet i henhold til grundforordningens artikel 3.

4 Med hensyn til hvidt sukker er disse priser ikke de samme for hele Fællesskabets område. Artikel 3 bestemmer nemlig i stk. 1, at der fastsættes en »interventionspris« for de områder, som ikke har underskud, og en »afledt interventionspris« for hvert af de områder, som har underskud. Ifølge grundforordningens artikel 9, stk. 1, andet afsnit, gælder disse priser alt efter det område, hvor sukkeret befinder sig ved købet. De afledte interventionspriser fastsættes systematisk på et højere niveau end interventionspriserne. Således tilstræbes det at bidrage til, at områder med underskud forsynes af fabrikanter i andre områder, idet forskellen mellem de to interventionspriser antages helt eller delvis at dække de supplerende transportomkostninger.

5 I grundforordningen fastsættes der ligeledes en prisordning for sukkerroer, der forarbejdes til henholdsvis A-sukker og B-sukker (A-sukkerroer og B-sukkerroer; jf. forordningens artikel 5, stk. 4). De minimumspriser, som sukkerfabrikanterne skal betale til sukkerroeproducenterne i henhold til artikel 6, stk. 1 og 2, varierer alt efter det område, hvor roerne produceres. I henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 3, forhøjes minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer for de områder, for hvilke der fastsættes en afledt interventionspris for hvidt sukker, med et beløb svarende til forskellen mellem den afledte interventionspris i det pågældende område og interventionsprisen, idet dette beløb berigtiges med koefficienten 1,30.

6 Indtil produktionsåret 1996/1997 henførte Rådet Italien til Fællesskabets underskudsområder ved hver årlig fastsættelse af interventionspriserne og fastsatte følgelig afledte interventionspriser gældende for dette område. I betragtning af de virkninger, som denne praksis siden 1990 har haft på minimumspriserne for sukkerroer produceret i Italien, har den italienske sukkerindustri gentagne gange anmodet om, at den blev opgivet, da Italien ifølge denne er blevet et overskudsområde.

7 For produktionsåret 1997/1998 har Rådet den 25. juni 1997 fastsat såvel interventionspriser som afledte interventionspriser for hvidt sukker. Interventionsprisen er 63,19 ECU pr. 100 kg i henhold til artikel 1, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1187/97 om fastsættelse for produktionsåret 1997/1998 af visse sukkerpriser og af standardkvaliteten for sukkerroer (EFT L 170, s. 1). For Italien er der fastsat en afledt interventionspris på 65,53 ECU i henhold til artikel 1, litra f), i forordning (EF) nr. 1188/97 om fastsættelse for produktionsåret 1997/1998 af de afledte interventionspriser for hvidt sukker, interventionsprisen for råsukker, minimumspriserne for A-sukkerroer og B-sukkerroer, samt refusionsbeløbet til udligning af lageromkostninger (EFT L 170, s. 3, herefter »forordning nr. 1188/97«). I tredje betragtning til forordning nr. 1188/97 hedder det »i produktionsområderne i Italien ... hvor det forventes, at produktionen ikke vil dække efterspørgslen«.

Retsforhandlingerne

8 Sagsøgeren, Comité européen des fabricants de sucre (CEFS), er en belgisk sammenslutning af nationale organisationer af sukkerfabrikanter samt særlige sukkervirksomheder, hvis nationale repræsentative organisation ikke er tilsluttet CEFS, eller som ikke har en national repræsentativ organisation. Sukkerindustriens interesser i 14 medlemsstater og Schweiz er repræsenteret heri, og derudover er der »korresponderende medlemmer« fra fem lande uden for Europa.

9 Ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 5. august 1997 har sagsøgeren i henhold til EF-traktatens artikel 173 anlagt sag med påstand om annullation af artikel 1, litra f), i forordning nr. 1188/97 i det omfang, den berører de europæiske sukkerproducenter, subsidiært erga omnes, og om, at det pålægges Rådet at fremsende alle dokumenter, oplysninger og metoder, som det råder over og har lagt til grund for i den omtvistede forordning at ligestille Italien med et underskudsområde, samt om, at der træffes alle sådanne yderligere forholdsregler, som findes fornødne.

10 Ved særskilt dokument indgivet til Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgeren i henhold til traktatens artikel 185 og 186 fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af artikel 1, litra f), i forordning nr. 1188/97, for så vidt den berører de europæiske sukkerproducenter, subsidiært erga omnes, samt om, at der træffes enhver anden foreløbig forholdsregel, der findes nødvendig.

11 Rådet har afgivet sit skriftlige indlæg om begæringen om foreløbige forholdsregler den 26. august 1997.

12 Ved indlæg indgivet til Rettens Justitskontor den 1. september 1997 har Kommissionen fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for Rådets påstande. Ved indlæg indgivet til Rettens Justitskontor den 9. september 1997 har Rådet og sagsøgeren erklæret, at de ikke modsætter sig begæringen om intervention.

13 Sagens parter og den part, der har fremsat begæring om intervention, har afgivet mundtlige forklaringer den 12. september 1997.

Retlige bemærkninger

Begæringen om intervention

14 Da Kommissionens begæring om intervention er indgivet i overensstemmelse med artikel 115 i Rettens procesreglement og i henhold til artikel 37, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, som ifølge artikel 46, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på rettergangsmåden ved Retten, tillades det Kommissionen at intervenere i denne sag til støtte for sagsøgtes påstande.

Begæringen om foreløbige forholdsregler

15 I henhold til traktatens artikel 185 og 186, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), ved Rådets afgørelse 94/149/EKSF, EF af 7. marts 1994 (EFT L 66, s. 29) og ved Rådets afgørelse 95/1/EF, Euratom, EKSF af 1. januar 1995 (EFT L 1, s. 1), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

16 Procesreglementets artikel 104, stk. 1, bestemmer dels, at begæringer i henhold til traktatens artikel 185 om udsættelse af gennemførelsen af en retsakt, der er udstedt af en institution, kun kan antages til realitetsbehandling, hvis den, der fremsætter begæringen, har anlagt sag til prøvelse af retsakten ved Retten, og dels, at en begæring, der vedrører en af de foreløbige forholdsregler, som er omhandlet i traktatens artikel 186, kun kan antages til realitetsbehandling, hvis den hidrører fra en part i en sag, som verserer for Retten og vedrører denne sag.

17 Materielt bestemmer artikel 104, stk. 2, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal være af foreløbig art i den forstand, at de ikke må foregribe afgørelsen i hovedsagen (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 21.3.1997, sag T-79/96 R, Camar mod Kommissionen, Sml. II, s. 403, præmis 21).

18 Nærværende begæring har til formål at opnå, at Retten udsætter gennemførelsen af den anfægtede forordning samt træffer enhver anden foreløbig forholdsregel, der findes nødvendig. Ved sin stillingtagen til denne begæring skal Retten først behandle sagsøgerens argumenter om uopsættelighed.

Uopsætteligheden

— Parternes argumenter

19 Sagsøgeren er af den opfattelse, at udstedelsen af den anfægtede forordning har to følger, som for sagsøgerens vedkommende bevirker et alvorligt og uopretteligt tab: For det første vil sagsøgeren miste en del af sukkermarkedet, og for det andet vil der ske en fortsat nedsættelse af de garanterede A- og B-kvoter.

20 For det første bevirker beslutningen om fortsat at betragte Italien som »underskudsområde«, og følgelig at fastsætte en afledt interventionspris for hvidt sukker produceret i Italien på 65,53 ECU pr. kg, som er 2,34 ECU højere end den almindelige interventionspris på 63,19 ECU, ifølge sagsøgeren, at de italienske sukkervareproducenter blive foranlediget til at foretrække at bruge sukker produceret uden for Fællesskabet i stedet for fællesskabssukker til deres udførsler til tredjelande. Indførsel af sukker, der ikke er produceret i Fællesskabet, sker nemlig til den

frie verdensmarkedspris (som er langt lavere end den interventionspris, der anvendes i Fællesskabet) og uden betaling af told med henblik på at anvende det som råstof i produkter, som dernæst genudføres til tredjelande i overensstemmelse med den toldordning, der er kendt under navnet »proceduren for aktiv forædling«. Brug af italiensk sukker eller fællesskabssukker sker derimod på grundlag af interventionsprisen med tilbagebetaling ved udførsel (også kaldet »restitution«) i henhold til grundforordningens artikel 17, hvis færdigvaren eksporteres, men da restitutionsbeløbet, som svarer til forskellen mellem interventionsprisen for sukker i Fællesskabet og sukkerprisen på det frie verdensmarked, er den samme for hele Fællesskabet, følger det heraf, at restitutionen for sukker produceret i Italien, som er et underskudsområde, hvor der stadig findes en afledt interventionspris, der er højere end den almindelige interventionspris, aldrig fuldt ud kan dække prisforskellen i forhold til sukker, der forhandles i tredjelande. Følgelig »vil de italienske fabrikanter af forarbejdede produkter snarere anvende sukker fremstillet uden for Fællesskabet under proceduren for aktiv forædling end italiensk eller fællesskabssukker«, og ifølge sagsøgeren er der en risiko for, at dette medfører tab af en væsentlig markedsandel og ydermere en forøgelse af indførslerne af sukker produceret uden for Fællesskabet. Ifølge sagsøgeren blev der i perioden fra oktober 1995 til september 1996 købt 72 000 tons sukker produceret uden for Fællesskabet i Italien under proceduren for aktiv forædling, mens der for produktionsåret 1996/1997 forventes indførsler af en størrelsesorden på ca. 150 000 tons i en situation, hvor »de store italienske sukkervarefabrikanter forbruger ca. 400 000 tons«.

21 For det andet har sagsøgeren anført, at Rådets beslutning om at erklære Italien for underskudsområde og at fastsætte en afledt interventionspris kan medføre en »væsentlig forøgelse af sukkerproduktionen« i Fællesskabet, hvilket vil føre til en stigning i udførslerne af sukker, som skal støttes gennem restitutionsordningen, og forøge størrelsen af Fællesskabets lagre af sukker. Ifølge sagsøgeren ville en forøgelse af udførslerne samt af sukkerlagrene være i strid med de forpligtelser, som Fællesskabet har påtaget sig inden for rammerne af forhandlingerne om GATT (den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel) under Uruguayrunden (undertegnet i april 1994), hvorefter der skal ske en nedsættelse af Fællesskabets støtte til sukker og følgelig af de garanterede A- og B-kvote for sukker fra 2001. For at opfylde sine forpligtelser er Fællesskabet således nødsaget til at nedsætte disse kvoter fra produktionsår til produktionsår eller ved udgangen af

overgangsperioden, som falder i 2001, efter hvad der allerede er bestemt i grundforordningens artikel 23, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1101/95 af 24. april 1995 (EFT L 110, s. 1). Denne nedsættelse af kvoterne vil ifølge sagsøgeren berøre »hele den europæiske sukkerindustri og ikke kun sukkerfabrikanterne i underskudsområdet«.

22 Ifølge sagsøgeren vil en annullation af den pågældende bestemmelse i den anfægtede forordning ikke hindre, at de angivelige skader bliver uoprettelige, fordi tabet af markedsandele og nedsættelsen af kvoterne kan sætte de europæiske producenter i en yderst vanskelig situation, hvor det kan være, at de »sandsynligvis ophører med deres virksomhed« eller endeligt mister en »væsentlig del af deres markedsandel«.

23 Rådet er af den opfattelse, at sagsøgerens argumenter om aktiv forædling er irrelevante i denne sag. Spørgsmålet, om forskellige instrumenter til styring af markedet for sukker skal tages i brug — aktiv forædling eller godtgørelse af afgifter ved eksport — henhører nemlig under fællesskabslovgivers politiske valg, og denne kan meget vel tilpasse dem til de af sagsøgeren beskrevne omstændigheder, uden at fastsættelsen af den afledte interventionspris i Italien for produktionsåret 1997/1998 kan anfægtes. Ydermere har sagsøgte fremhævet, at den hypotese, at nogle europæiske sukkerproducenter »i en uvis fremtid« kan blive udsat for, at deres markedsandel formindskes som et resultat af anvendelsen af proceduren for aktiv forædling, ikke er tilstrækkelig »til at godtgøre, at regionaliseringen af sukkerpriserne som hævdet er ugyldig«.

24 Sagsøgte er heller ikke enig i sagsøgerens konklusioner vedrørende risikoen for, at A- og B-kvoternes størrelse vil blive nedsat, når grundforordningens artikel 23 anvendes. Denne fastslår nemlig, at kvoterne vil forblive uændrede indtil produktionsåret 2000/2001, og det er kun på visse betingelser — som ikke er opfyldt i dette tilfælde — at disse kan nedsættes, for at Fællesskabets forpligtelser inden for rammerne af verdenshandelsorganisationen (WTO) kan blive opfyldt. Ifølge Rådet har Fællesskabet for produktionsåret 1995/1996 rigeligt opfyldt sine forpligtelser,

og for produktionsåret 1996/1997 anses den saldo, der kan eksporteres, for ligeledes at ligge under de maksima, der er fastsat ved WTO-aftalerne. Da disse aftaler giver Fællesskabet mulighed for »at justere en eventuel undladelse ved udløbet af overgangsperioden«, nemlig fra år 2001, er en eventuel nedsættelse af A- og B-kvoterne i øjeblikket helt hypotetisk. I modsætning til, hvad sagsøgeren hævder, mener Rådet, at det ikke er anvendelsen af ordningen med afledte priser i Italien, men en afskaffelse, som ville kunne true de europæiske sukkerfabrikanters interesser. Da sukkerfabrikanterne i lande med overskud nemlig i så fald har interesse i at eksportere det overskydende sukker til tredjelande, der er omfattet af restitutionsordningen, frem for at markedsføre det i underskudsområder som Italien, kan en pludselig forøgelse af udførslernes omfang virkelig bringe overholdelsen af Fællesskabets forpligtelser inden for WTO i fare, og det er derfor nødvendigt at nedsætte A- og B-kvoterne endnu før overgangsperiodens udløb.

25 Med henvisning til, at det af sagsøgeren hævdede tab angiveligt er uopretteligt, har Rådet anført, at sagsøgeren ikke har fremført nogen omstændighed, der giver grundlag for at fastslå, at fastsættelsen af den afledte interventionspris i Italien for produktionsåret 1997/1998 skulle kunne skade den europæiske sukkerindustri. Den af sagsøgeren påberåbte risiko for ophør af aktivitet er følgelig hypotetisk, da den ikke støttes af noget bevis.

26 Kommissionen, som har interveneret til støtte for Rådets påstande, har under retsmødet den 12. september 1997 erklæret, at den deler sagsøgtes opfattelse med hensyn til uopsætteligheden. Navnlig mener Kommissionen, at indførslerne af sukker fremstillet uden for Fællesskabet til Italien udgør 1% af den italienske produktion, og at den af sagsøgeren hævdede risiko for tab af markedsandele følgelig er

overdrevet. Med hensyn til Fællesskabets forpligtelser inden for WTO har intervenienten fremhævet, at en sammenlægning af de lofter for udførsel af sukker, der er godkendt inden for WTO — en sammenlægning, som er tilladt efter GATT's bestemmelser — er af en størrelsesorden på 4 520 000 tons, mens Fællesskabets udførsler af sukker til tredjelande i samme periode har været på 3 400 000 tons, hvilket efterlader et spillerum på 1 120 000 tons for indeværende produktionsår.

— Rettens bemærkninger

27 Ifølge fast retspraksis skal spørgsmålet om, hvorvidt uopsættelighedsbetingelsen i forbindelse med en begæring om foreløbige forholdsregler er opfyldt, vurderes ud fra, om det er nødvendigt at træffe en foreløbig afgørelse for at undgå, at der påføres den part, som begærer den foreløbige forholdsregel, et alvorligt og uopretteligt tab. Det er den part, der indgiver begæringen om udsættelse af gennemførelsen, som det påhviler at godtgøre, at det vil påføre vedkommende et alvorligt og uopretteligt tab, såfremt man afventer afgørelsen i hovedsagen (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 7.11.1995, sag T-168/95 R, Eridania m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 2817, præmis 33).

28 I dette tilfælde består det tab, som sagsøgeren hævder at lide, såfremt den anfægtede bestemmelse gennemføres, af to dele. Det drejer sig dels om tab af en betydelig andel af det europæiske sukkermarked til fordel for indførsler af sukker produceret uden for Fællesskabet, og dels om en fortsat nedsættelse af de garanterede A- og B-kvoter.

29 Hvad angår den sidstnævnte del, fremgår det af, hvad sagsøgeren selv har anført, at der først kan være en reel risiko for nedsættelse af A- og B-kvoterne fra år 2001, dvs. ved udløbet af den overgangsperiode, der er fastsat ved de forpligtelser, som Fællesskabet har påtaget sig inden for WTO, hvor dommen i hovedsagen sandsynligvis allerede vil være afsagt. Der er intet bevis for, at en sådan risiko kan opstå før

udløbet af overgangsperioden: Kommissionen har tværtimod — uden at blive modsagt af sagsøgeren — fremhævet, at indtil produktionsåret 1997/1998 er det inden for WTO fastsatte loft for eksport af sukker, som er på 4 520 000 tons, ikke blevet nået, og at omfanget af Fællesskabets udførsler af sukker til tredjelande, som anslås til 3 400 000 tons, efterlader tilstrækkeligt spillerum til at konkludere, at der ikke må imødeses nogen nedsættelse af kvoter i nær fremtid. Under disse omstændigheder forekommer det ikke bevist, at der foreligger et tab, således som hævdet af sagsøgeren.

30 Hvad angår den første omstændighed, der er anført som begrundelse for det tab, som sagsøgeren har påberåbt sig, nemlig tab af en betydelig del af det europæiske sukkermarked til fordel for importører af sukker produceret uden for Fællesskabet, har sagsøgeren ikke godtgjort, at dette tab fremtræder som alvorligt og uopretteligt.

31 Ganske vist fremgår det af statistikker udarbejdet af Kommissionen, at importen af sukker produceret uden for Fællesskabet til Italien under RPA for produktionsåret 1995/1996 har været på 72 000 tons (jf. bilag 17 til begæringen om foreløbige forholdsregler), men sagsøgeren har ikke fremlagt noget bevismiddel, der godtgør, at sukkerindførslernes omfang for produktionsåret 1996/1997 vil være på »ca. 150 000 tons«, som sagsøgeren hævder i punkt 91 og 94 i begæringen om foreløbige forholdsregler. Den eneste kilde til oplysninger, der citeres i denne forbindelse, nemlig skrivelsen fra formanden for den paritetiske gruppe under Den Rådgivende Komité for Sukker til kommissionsmedlem Franz Fischler, af 16. juli 1997 i bilag 18 til begæringen om foreløbige forholdsregler, nævner dette tal som et overslag foretaget af »de italienske plantageejeres repræsentant«, over »efterspørgslen fra industrien for anden forarbejdning til eksport«, men giver ingen forklaring på den metode, der er anvendt for at nå dette tal. Med hensyn til omfanget af de indførsler, der er registreret i produktionsåret 1995/1996, og dem, der anslås for det følgende produktionsår, har sagsøgeren ikke på nogen måde godtgjort, at »de store italienske sukkervareproducenters forbrug« skulle være på ca. 400 000 tons om året (begæringen om foreløbige forholdsregler, punkt 91), mens tallet for det samlede sukkerforbrug i Italien anslås til 1 483 000 tons for produktionsåret 1997/1998 (a.st., punkt 72).

32 Hvad angår de økonomiske grunde til, at der — hvilket ikke bestrides — blev indført 72 000 tons sukker produceret uden for Fællesskabet til Italien i produktionsåret 1995/1996 under proceduren for aktiv forædling, er der intet grundlag i sagens akter for at udelukke, at der snarere er tale om, at de italienske fabrikanter af sukkervarer bestemt til eksport bruger en alternativ ressource, som bliver uundværlig, netop fordi den italienske sukkerproduktion er utilstrækkelig, end om, at der foretrækkes et produkt, som er billigere end det italienske sukker, som den afledte interventionspris gælder for.

33 Under alle omstændigheder finder Retten, at det tab af markedsandele, som sagsøgeren har gjort gældende, ikke fremstår som uopretteligt. Der er nemlig ikke fremført noget bevis for, at de italienske fabrikanter af sukkervarer bestemt til eksport til tredjelande fortsat vil foretrække at indføre sukker, der ikke er fremstillet i Fællesskabet, under proceduren for aktiv forædling, frem for at bruge italiensk sukker, som den afledte interventionspris gælder for, såfremt den anfægtede bestemmelse annulleres, og på trods af de forpligtelser, der i dette tilfælde følger af traktatens artikel 176. Dette tab er følgelig for en umiddelbar betragtning et fænomen, der kan genoprettes efter en sådan annullation. Hvad angår perioden mellem datoen for den anfægtede bestemmelses udstedelse og datoen for en eventuel annullation, er der umiddelbart intet, der udelukker, at den pågældende har mulighed for ved de i traktaten fastsatte retsmidler, bl.a. artikel 178 og 215, at opnå erstatning for det tab, der er lidt med urette (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 3.3.1997, sag T-6/97 R, Comafrica og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen, Sml. II, s. 291, præmis 49).

34 Da sagsøgeren ikke behørigt har begrundet sin begæring om foreløbige forholdsregler med hensyn til uopsættelighed, kan begæringen ikke tages til følge, uden at det er nødvendigt at undersøge, om begæringen om foreløbige forholdsregler kan antages til realitetsbehandling, eller om de anbringender og argumenter, der er fremført til støtte for søgsmålet i hovedsagen, umiddelbart forekommer berettigede.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Der gives Kommissionen tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande.

2) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 8. oktober 1997.

H. Jung

Justitssekretær

A. Saggio

Præsident